

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/62/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7916216310
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7916216310.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a členiek senátu JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Zuzany Stolárovej v spore žalobkyne A. B. A., C. D., nar. XX.X.XXXX, D., E. XX/XX, F., zast. splnomocneným zástupcom G. H. D., nar. XX.X.XXXX, D., E. XX/XX, F., proti žalovaným: 1. AGRO-Da-Ba s.r.o., Dargov 207, IČO: 36 171 671, 2. INTEGRA, s.r.o. Dargov, Hlavná 270, IČO: 36 211 095, obaja zastúpení JUDr. Jurajom Ferenčíkom, advokátom, Košice, Krivá 23, o zaplatenie 906,49 eur s prísl., o odvolaní žalobkyne proti rozsudku č.k. 13C/93/2016-448 z 13.10.2021 Okresného súdu Trebišov

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch II. a III.

II. Žalovaným v 1. a 2. rade priznáva proti žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len súd) v poradí druhým rozsudkom rozhodol, že I. konanie, čo do sumy 81,28 eur súd zastavuje, II. žalobu v prevyšujúcej časti zamietla, III. žalovaným v 1. a 2. rade priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby súd zaviazal žalovaného v 1. rade na zaplatenie sumy 673,19 eur a žalovaného v 2. rade na zaplatenie sumy 224,84 eur s úrokom z omeškania odo dňa podania žaloby na súd až do zaplatenia a náhrady trov konania z titulu bezdôvodného obohatenia tvrdiac, že žalovaní užívali nehnuteľnosti, a to bez právneho titulu, od 1.1.2016 ich užívali bez platne uzatvorenej nájomnej zmluvy, a nájomné jej neplatili. Predmetné nehnuteľnosti v minulosti vlastnil jej právny predchodca I. A., ktorý X.X.XXXX zomrel a v dedičskom konaní po ňom ich zdedila.

2.2. Počas konania navrhla pripustenie zmeny žaloby tak, aby súd uložil žalovaným povinnosť zaplatiť jej sumu 906,49 eur spolu s úrokom z omeškania, o ktorom súd rozhodol uznesením zo 7.6.2017 tak, že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 906,48 eur s 8 % úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 30.11.2016 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2.3. Ďalším návrhom žalobkyňa žiadala pripustiť zmenu z 21.2.2018, ktorý súd zamietol, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16.3.2018.

2.4. Žalobkyňa 11.6.2018 opätovne žiadala pripustenie zmeny žaloby, aj tento návrh súd 11.7.2018 zamietol.

2.4. Žalovaný v 1. rade žiadal žalobu zamietnuť. Namietal, že nikdy s právnym predchodcom žalobkyne I. A. nemal uzavretú nájomnú zmluvu na užívanie nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu.

2.5. Žalovaný v 2. rade tiež žiadal žalobu zamietnuť a tvrdil, že za užívanie nehnuteľností platil dohodnuté nájomné. Takýmto spôsobom bolo vyplatené nájomné až do roku 2011 vrátane. Nárok žalobkyne

považoval za nedôvodný, zaplatil jej nájomné za tri roky spätne podľa starej nájomnej zmluvy, o čom predložil výdavkový doklad a vzniesol námietku premlčania.

2.6. Okresný súd Trebišov o nároku žalobkyne rozhodol prvýkrát rozsudkom tak, že žalobu zamietol a žalovaným v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.7. Žalobkyňa podala voči rozsudku odvolanie a Krajský súd v Košiciach uznesením č.k. 5Co/19/2020-310 z 22.2.2021 zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vytkol súdu, že nesprávne posúdil nárok žalobkyne voči žalovanému v 2. rade, ak ho považoval za nárok z titulu bezdôvodného obohatenia, lebo je zrejmé, že ide o dlžné nájomné, keďže so žalovaným v 2. rade mal právny predchodca žalobkyne v minulosti uzavretú nájomnú zmluvu, na základe ktorej pokračoval v užívaní nehnuteľností aj po jeho smrti. Zároveň vytkol súdu, že sa nezaoberal pasívnou legitimáciou žalovaného v 1. rade a otázku premlčania vo vzťahu k žalovanému v 2. rade vzhľadom na to, že ide o nárok z titulu dlžného nájomného posudzoval nesprávne.

2.8. Súd právne posúdil vec podľa § 663, § 671 ods. 1, 2 OZ, § 451 OZ a uzavrel, že žalobkyňou uplatnený nárok v konaní smeruje voči žalovaným v 1. a 2. rade titulom bezdôvodného obohatenia tvrdiac, že v rozhodnom období, t.j. od roku 2010 do roku 2015 sa obaja bezdôvodne a bez právneho titulu užívali nehnuteľnosti, ktoré sú v jej podielovom spoluvlastníctve, čo preukázala výpisom z LV č. XX, XX, XX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX, XXX I. XXX. Týmto listami preukázala aktívnu legitimáciu v konaní, kde si uplatňuje podľa jej tvrdenia vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľností žalovanými, lebo nemá uzatvorenú nájomnú zmluvu.

2.9. V súlade s § 451 OZ pasívne legitimovaným v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia je subjekt, ktorý sa obohatil na úkor majetku inej osoby o určité majetkové hodnoty vyjadriteľné v peniazoch.

2.10. Vo vzťahu k žalovanému v 1. rade žalobkyňa sice tvrdí, že ten užíval jej vlastníctvo bez právneho titulu, ale toto svoje tvrdenie nijako nepreukázala, pričom samotné tvrdenie je nepostačujúce bez relevantného označenia, aké nehnuteľnosti a v akom rozsahu žalovaný v 1. rade mal užívať, resp. za žalované obdobie užívať. Uviedol, že žalobkyňa svoj nárok preukazuje internetovým portálom, pričom ona ako pán sporu musí presne označiť a vymedziť, v akom rozsahu bolo jej právo porušené/ohrozené, resp. do neho zasahované. Jej žalobný návrh musí byť v tom smere jasný a určitý a následne svoje tvrdenia musí hodnoverne preukázať, nestačí, aby sa odvolávala na internetovú stránku, resp. požadovala, aby tak namiesto nej urobil súd.

2.11. Žalobkyňa v konaní nepreukázala pasívnu legitimáciu žalovaného v 1. rade, teda to, že v rokoch 2010 až 2015 užíval tie náhradné pozemky, ktoré boli vytýčené na základe rozhodnutia Okresného úradu, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva, č. D2000/01192-Vr zo 14.11.2000 o výmere 2,2434 ha, preto vo vzťahu k žalovanému v 1. rade súd žalobu zamietol.

2.12. K navrhovanému znaleckému dokazovaniu uviedol, že v tomto smere nie je možné pribrať znalca, keďže znalec nemôže zhojiť to, čo žalobkyňa v žalobe neuviedla, nešpecifikovala a dôkazmi nepodložila, preto nebolo možné verifikovať jej tvrdenia o tom, ktoré nehnuteľnosti, na ktorých listoch vlastníctva, v akom rozsahu a v akom období žalovaný v 1. rade užíval v rokoch 2010 až 2015.

2.13. Z uvedeného nebolo možné ani posúdiť ním vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku, lebo ako súd zistil, žalovaný v 1. rade nie je nositeľom žiadnej právnej povinnosti, z ktorej si žalobkyňa vo vzťahu k nemu uplatňuje nárok v tomto konaní, preto nemá právo vznášať námietku premlčania, ktorá by prislúchala strane sporu a u ktorej by pasívna legitimácia v spore bola nesporne preukázaná.

2.14. Žalobkyňa pasívnu legitimáciu žalovaného v 2. rade preukázala informáciou od Slovenského pozemkového fondu (č.l. 160), s ktorým mal právny predchodca I. A. uzatvorenú nájomnú zmluvu na parc. č. 895, 898 a 897 o celkovej výmere 39.155 m², ktorá bola uzatvorená na dobu určitú od 1.1.2002 do 31.12.2022 (č.l. 91) a žalobkyňa následne od 1.1.2016 uzatvorila so žalovaným v 2. rade nájomnú zmluvu o celkovej výmere 13.727,26 m² (č.l. 93).

2.15. Súd konštatoval, že nebola naplnená hypotéza právnej normy a síce, že žalovaný v 2. rade užíval pozemky žalobkyne bez právneho titulu.

2.16. Vo vzťahu k žalovanému v 2. rade nemôže ísť o bezdôvodné obohatenie, ak žalobkyňa nepreukáže, že užíval väčšiu výmeru z tých nehnuteľností ako tie, ktoré na základe nájomnej zmluvy, uzavretej v minulosti s právnym predchodcom žalobkyne I. A. v skutočnosti užíval a keďže na žalobkyňu prešli práva a povinnosti jej právneho predchodcu vyplývajúce z nájomnej zmluvy, jej nárok voči žalovanému v 2. rade nemôže byť posudzovaný v súlade s § 451 a nasl. OZ ako bezdôvodné obohatenie, ale ako žaloba o zaplatenie dlžného nájomného, preto ho súd takto posudzoval.

2.17. Žalovaný v 2. rade vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku, preto sa ňou súd v konaní zaoberal.

2.18. Citoval znenie § 100 ods. 1, § 101 OZ a konštatoval, že žalovaný v 2. rade mal s právnym predchodcom žalobkyne uzatvorenú nájomnú zmluvu z 2.1.2002 (č.l. 91) a z čl. III. nájomnej zmluvy

vyplývalo, že strany si dohodli ako odplatu za celé obdobie trvania 700,- Sk za 1 ha poľnohospodárskej pôdy ročne. V čl. IV. nájomnej zmluvy bol dohodnutý spôsob úhrady nájomného tak, že výšku nájomného podľa čl. III. bude uhrádzať nájomca polročne pozadu, a to v dvoch rovnakých splátkach, prvú k 1. aprílu a druhú k 1. októbru bežného roka. Ak sa zmluvné strany dohodnú na naturálnej úhrade nájmu, dodatkom k tejto zmluve upravia aj konkrétnu formu.

2.19. Z vyššie uvedeného vyplýva, že nájomné bolo splatné k 1.4. a k 1.10. bežného roka, ale pozadu.

2.20. Žalovaný v 2. rade preukázal, že dlžné nájomné za užívanie poľnohospodárskych pozemkov v roku 2011 vyplatil právnenému predchodcovi žalobkyne I. A. v zmysle nájomnej zmluvy. Žalobkyňa tvrdí, že tomu tak nie je, preto súd skúmal, či za tento rok nájomné nie je premlčané berúc do úvahy dohodu o splatnosti nájomného k 1.10.2011 za prvý polrok roka 2011 a k 1.4.2012 za druhý polrok roka 2011 a konštatoval, že premlčacia doba uplynula 1.10.2014 a 1.4.2015, teda ak by aj existoval dlh z titulu nájomného za rok 2011 bol by už premlčaný, lebo žaloba bola podaná na súde až 30.11.2016. Vo vzťahu k dlžnému nájomnému za rok 2012 súd skúmal, či tento nárok nie je premlčaný, lebo nájomné bolo splatné 1.10.2012 (za prvý polrok roka 2012) a k 1.4.2013 (za druhý polrok roka 2012), teda premlčacia lehota za nájomné v roku 2012 uplynula 1.10.2015 a 1.4.2016. Žaloba bola podaná 30.11.2016, teda, ak by aj existoval nárok z titulu dlžného nájomného za rok 2012, bol by premlčaný. Vo vzťahu k nájomnému za rok 2013 súd konštatoval, že nájomné bolo splatné k 1.10.2013 za prvý polrok roka 2013 a k 1.4.2014 za druhý polrok roka 2013 premlčacia doba uplynula 1.10.2016 a 1.4.2017, teda, ak by existoval dlh z titulu nájomného za roky 2013, premlčaný by bol za prvý polrok 2013, ktorý bol splatný k 1.10.2013, ale žaloba bola podaná až 30.11.2016, teda po trojročnej premlčacej dobe.

2.21. Ohľadom zvyšku splatného nájomného za rok 2013 súd dodal, že žalovaný nesporne preukázal, že nájomné za užívanie nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne za roky 2013, 2014 a 2015 vyplatil, čo žalobkyňa v konaní potvrdila podaním z 23.8.2021 (č.l. 435) a nakoľko v konaní nebolo preukázané, že žalovaný v 2. rade užíval pozemky po I. A. nad rámec nájomnej zmluvy z 2.1.2002 (č.l. 91), tvrdenie žalobkyne v tomto smere súd považoval za nepreukázané a jej nárok voči žalovanému za nedôvodný, preto žalobu voči nemu takisto zamietol lebo žalovaný v 2. rade v konaní preukázal, že žalobkyňa vyplatil nájomné za roky 2013 až 2015.

2.22. Žalobkyňa čiastočne čo do sumy 89,74 eur zobrala žalobu späť a žiadala konanie v tejto časti zastaviť. Žalovaní so späťvzatím žaloby súhlasili podľa § 145 ods. 2 CSP a konanie čiastočne zastavili.

2.23. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešným žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyne, ktorá v konaní úspech nemala. O výške trov konania súd rozhodne samostatným rozhodnutím po právoplatnosti tohto rozhodnutia podľa § 262 ods. 2 CSP, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

3.1. Žalobkyňa napadla rozsudok včas podaným odvolaním, a to v rozsahu II. a III. výroku a domáha sa zrušenia rozhodnutia prvoinštančného súdu z 13.10.2021 z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, g/ a h/ CSP .

3.2. Namietla, že v podaní presne špecifikovala, že žalovaní užívali poľnohospodársku pôdu v kat. úz. J. a kat. úz. K. vo vlastníctve žalobkyne o celkovej výmere 3,7769 ha a bezdôvodné obohatenie bolo vyrátané za 6 rokov (2010 - 2015) po 40 eur za hektár ročne. Výmera plôch bola prevzatá z návrhu nájomnej zmluvy žalovaného v 1. rade z 18.4.2016 a nájomnej zmluvy žalovaného v 2. rade z 1.1.2016.

3.3. Namietala, že vie presne špecifikovať nehnuteľnosti, ktoré žalovaní spoločne a nerozdielne užívali a v súčasnosti užívajú. Tak isto vie ich výmeru a bonitu a určite by to vedeli z verejných registrov a zoznamov aj príslušní súdni znalci.

3.4. Žalobkyňa v tom čase nevedela s určitosťou, aké výmery v jej vlastníctve a jej právneho predchodcu v dotknutom období užívali žalovaní jednotlivito, t.j. akú plochu užíval žalovaný v 1. rade a akú plochu užíval žalovaný v 2. rade. Vzhľadom na tvrdenia žalovaných, že žiadnu plochu vo vlastníctve právneho predchodcu žalobkyne neužívali, okrem 1,372726 ha, ktorú užíval žalovaný v 2. rade a na ktorú so žalobkyňou uzatvoril 1.1.2016 nájomnú zmluvu.

3.5. V podaní z 11.6.2018 špecifikovala žalobný návrh a žiadala, aby súd nariadil znalecké dokazovanie.

3.6. Žalovaný v 1. rade sa bránil tým, že nikdy nemal s právnym predchodcom žalobkyne uzatvorenú nájomnú zmluvu. Pokiaľ by tvrdenia žalovaného v 1. rade o nevyužívaní dotknutej nehnuteľnosti boli pravdivé, išlo by o dôvodné podozrenie, že bol spáchaný trestný čin podľa § 3 ods. 2 zák. č. 301/2005 Z.z.

3.7. Žalobkyňa sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľnosti v rozsahu 3,7769 ha za roky 2011 a 2015 vrátane, v skutočnosti žalovaný v 2. rade mal na dobu určitú uzatvorenú nájomnú zmluvu s I. A. od 1.1.2002 do 31.12.2020, aj ďalšiu celkovú výmeru 3,9155 ha.

3.8. Žalovaný v 2. rade by mal preukázať alebo dokázať, za aké obdobie a v akom rozsahu užíval parc. č. XXX, XXX a XXX, keďže podľa nájomnej zmluvy z 1.1.2002 do 31.12.2022 užíva plochu 3,9155 ha

a neplatil za užívanie v období od roku 2012 do 2015 vrátane žiadne nájomné. Podľa žalobkyne nestačí len povedať, alebo napísať, že nájomná zmluva je platná, ale nájomné, dohodnuté v tejto zmluve, platiť netreba vôbec.

3.9. K bodu 14 rozhodnutia žalobkyňa vo vzťahu k žalovanému v 1. rade uviedla, že užívanie jej vlastníctva bez právneho titulu s relevantným označením, aké nehnuteľnosti, v akom rozsahu užíval a za aké obdobie, preukázala vo svojom podaní z 11.6.2018, ktoré súdu doručila toho istého dňa v tabuľkových prílohách. Údaje v tomto podaní strana získala z relevantných verejných registrov a zoznamov. Žalovaný v podaní zo 14.4.2021 viackrát opakovane zdôraznil, že dotknuté pozemky bez právneho titulu nikdy neužíval. Toto skutkové tvrdenie žalovaného je v rozpore so skutočnosťou podľa údajov z verejných registrov a zoznamov, ako aj z prílohy jeho návrhu nájomnej zmluvy z 18.4.2016. Podľa týchto údajov žalovaný užíval aj vlastnícke podiely žalobkyne a jej právneho predchodcu na pozemkoch evidovaných v katastri nehnuteľností priame užívanie poľnohospodárskej pôdy namieste. Žalovaný užíval najneskôr v roku 2001 do roku 2020 vrátane, plochu vo vlastníctve žalobkyne, resp. jej právneho predchodcu podľa údajov z katastra nehnuteľností 2,478418 ha.

3.10. Žalovaný mal zákonnú povinnosť uzatvoriť nájomnú zmluvu už z právnym predchodcom žalobcu. Nájomnú zmluvu žalobkyňa neuzatvorila preto, že žalovaný nesúhlasil so žiadnou úpravou návrhu tejto nájomnej zmluvy. Žalovaný v 1. rade na základe zmluvy o nájme pozemkov z 1.1.2016 uhradil nájomné len za roky 2016 až 2020 za užívanú plochu 1,372 726 ha, za roky 2013 až 2015 uhradil ako bližšie nešpecifikované nájomné celkom vo výške 168,63 eur.

3.11. Podľa nájomnej zmluvy z 1.2.2002 mal zaplatiť za obdobie 2013 do 31.12.2015 272,94 eur. Žalovaný v 2. rade zaplatil 15.2.2019 bezdôvodné obohatenie z užívania plochy 2,2434 ha v roku 2016 a 2017 na základe platobného rozkazu sp.zn. 2C/77/2018 z 21.12.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu Košice sp.zn. 2Co/78/2020 z 26.10.2020.

3.12. Z podania žalobcu z 23.8.2021 nevyplýva, že zaplatenie nájomného za roky 2013, 2014, 2015 vo výške 168,62 eur uznáva. V podaní je uvedené, že žalobca zaplatí žalovanému v 2. rade istinu 168,63 eur pre chybu v písaní, pôvodný údaj bol 168,62 eur, ktorú žalovaný v 2. rade uhradil ako údajné nájomné za roky 2013, 2014 a 2015 za plochu 1,372726 ha, teda nie za plochu 3,9155 ha.

3.13. Pasívna legitímácia žalovaného v 1. rade je tiež preukázaná jeho žiadosťami o priame platby prostredníctvom pôdohospodárskej platobnej agentúry (PPA), ktoré sú vedené vo verejnom prehľade všetkých žiadostí o priame podpory podľa jednotlivých podporných schém, ktoré žiadatelia predložili na PPA v danom roku.

3.14. Žalovaný v 1. rade ako pasívne legitimovaný zaplatil žalobcovi bezdôvodné obohatenie za obdobie od roku 2016 do 2019 vrátane, v týchto konaniach žalovaný v 1. rade ani súd nepochybovali o pasívnej legitímácii žalovaného.

3.15. Na základe posúdenia súdu o nájomnej zmluve, uzatvorenej 2.1.2002 medzi I. A. a žalovaným v 2. rade na dobu určitú od 1.1.2002 do 31.12.2020 na celkovú výmeru 3,9155 ha, podľa ktorého je platná a po konštatovaní, že žalobca uzatvoril so žalovaným v 2. rade nájomnú zmluvu o celkovej výmere 1,372726 ha vznikla situácia, ktorá si vyžaduje opätovnú zmenu žaloby a nové vyčíslenie vymáhaného nároku.

3.16. Žalobca označuje ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (evidencia poľnohospodárskych pozemkov a nájomného, žiadosti žalovaných o priame podpory na plochy PP, poskytované prostredníctvom PPA, právne relevantné doklady k pozemkom, na základe ktorých žalovaný v 1. rade vypracoval návrh nájomnej zmluvy z 8.6.2020).

3.17. Žalobca navrhol, aby boli dočasne pripojené spisy sp.zn. 2C/77/2018, 4C/20/2020, 9C/5/2019, 4C/32/2021 Okresného súdu Trebišov.

4. Žalovaní v 1 a 2. rade navrhli odvolaciemu súdu prvoinštančný rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

5.1. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala žalobkyňa v zákonnej lehote, preskúmal rozsudok podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, ako aj konanie mu predchádzajúce, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, lebo odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

5.2. Výrok I. nebol odvolaním napadnutý a tento nadobudol právoplatnosť (§ 227 ods. 1 CSP), preto odvolací súd sa týmto výrokom nezaoberal.

6.1. Odvolateľ vo veci uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, g/ a h/ CSP.

6.2. Odvolací súd po preskúmaní obsahu odvolania konštatuje, že odvolateľka presne nešpecifikuje jednotlivé odvolacie dôvody, resp. v podanom odvolaní neodôvodnila samostatne existenciu každého uplatneného odvolacieho dôvodu, okrem odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e/ a g/ CSP.

6.3. Odvolací súd tak vo všeobecnosti uvádza, že nezistil z obsahu súdneho spisu taký procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým by bolo znemožnené strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ani z obsahu odvolania nevyplýva, v čom by takáto procesná vada mala spočívať, a preto odvolací súd konštatuje, že tento odvolací dôvod nie je daný. Rozhodnutie súdu je preskúmateľné, súd dostatočne zistil skutkový stav a správne ho právne posúdil.

6.4. Ak odvolateľka namietala, že súd si mal zabezpečiť dôkaz z verejných registrov. K namietanému odvolací súd uvádza, že pri posudzovaní dôkazného bremena tej-ktorej strany sporu treba vychádzať zo zásady, že povinnosť účastníkov tvrdiť potrebné skutočnosti v sporovom konaní sa nazýva povinnosť tvrdenia a vzťahuje sa vždy na konkrétnu skutočnosť uvádzanú účastníkom konania. V prípade, že ju účastník konania splnil, platí, že uniesol bremeno tvrdenia. Existencia tvrdenej skutočnosti však podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti účastníka konania označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Nedodržanie povinnosti tvrdenia alebo dôkaznej povinnosti nie je procesne sankcionované, zväčša sa však prejaví v rozhodnutí vo veci, vo forme neúspechu účastníka v spore.

6.5. V kontexte s uvedeným žalobkyňa bola povinná presne označiť pozemky, ktoré užíva žalovaný v 1. rade a ktoré užíva žalovaný v 2. rade. Pod pojmom presne označiť je potrebné chápať označenie pozemkov, aby boli identifikovateľné, na akom LV sú zapísané, ktorej parcely sa týkajú, akej rozlohy, že sú vo vlastníctve žalobkyne a ich užíva označený žalovaný (v 1. alebo v 2. rade) a aká je hodnota za ich užívanie (buď na základe nájomnej zmluvy a v prípade bezdôvodného obohatenia, na základe čoho bola ich hodnota určená).

6.6. Žalobkyňa ani v podanom odvolaní tieto základné náležitosti neuviedla a naopak žiadala od žalovaných, aby oni uviedli, ktoré pozemky užívajú. Preniesla svoje dôkazné bremeno na protistranu.

6.7. Rovnako je neprípustné, aby súd nahrádzal povinnosť žalobkyne a vyhľadával, čo by mohlo byť dôkazom svedčiacom žalobkyne. Samotná skutočnosť, že žalobkyňa žiadala plnenie od žalovaných spoločne a nerozdielne, je dôkazom toho, že žalobkyňa nevedela určiť, ktorý žalovaný v akom rozsahu pozemky užíva. Z dokazovania pritom vyplynulo, že pozemky žalovaní neužívali spolu a ak ich aj užívali, tak na základe rôznych titulov. O uvedenom svedčí aj tvrdenie žalobkyne v odvolaní, že s určitosťou nevedela, aké výmery sú v jej vlastníctve, aké žalovaní v dotknutom období užívali.

6.8. Za daného stavu by bolo navrhované znalecké dokazovanie nevhodné, lebo ani znalec pri neurčitosti žaloby nemôže svojou činnosťou tento nedostatok odstrániť.

6.9. Súd pri hodnotení dôkazov CSP vychádza zo zásady ich voľného hodnotenia, ktorá vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotiacia úvaha súdu musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a musí byť preskúmateľná v inštančnom postupe. V priebehu dokazovania súd po vytriedení nepodstatných a nezákonných dôkazov ďalej hodnotí len dôkazy zostávajúce, teda dôkazy dôležité a právne relevantné, ktoré treba posúdiť z hľadiska ich pravdivosti. Posudzovanie pravdivosti konkrétneho dôkazu predpokladá, že sudca takýto dôkaz posudzuje najskôr izolovane z hľadiska vierohodnosti toho, kto ho podáva a či získané informácie sú svojím obsahom pravdepodobné alebo nie. Následne súd pristúpi k posudzovaniu jednotlivých dôkazov v ich vzájomných súvislostiach tak, aby informácie vyplývajúce z dôkazov, ktoré považuje za pravdivé, tvorili ucelenú a logicky usporiadanú reťaz.

6.10. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovanie (rozhodnutie NS SR sp.zn. 4Cdo 262/2009) a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy, keď má za to, že má spoľahlivo zistený skutkový stav rozhodujúci pre rozhodnutie vo veci. Sú sám rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP).

6.11. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g/ CSP je daný vtedy, ak vo svetle nových skutočností alebo dôkazov, ktoré účastník uplatnil v súlade s § 366 písm. d/ CSP, nemôže obstáť súdom zistený skutkový stav. Ide najmä o skutočnosti a dôkazy, ktoré nastali (vznikli) po vyhlásení (vydaní) rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto skutočnosti a dôkazy, ktoré tu boli v konaní pred súdom prvej inštancie a účastník ich neuplatnil (hoci len preto, že o nich nevedel), nemôžu byť v sporovom konaní odvolacím dôvodom. Predpokladá sa, že účastníkom uplatnené skutočnosti a dôkazy sú nové (v porovnaní s tým, aké tu boli v konaní pred súdom prvého stupňa) a v danej veci sú právne významné.

6.12. Žalobkyňa v odvolaní označila dôkazy, ktoré žiada vo veci vykonať, avšak nejde o skutočnosti a dôkazy, ktoré nastali (vznikli) po vyhlásení (vydaní) rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto skutočnosti

a dôkazy, ktoré tu boli v konaní pred súdom prvej inštancie a účastník ich neuplatnil (hoci len preto, že o nich nevedel), nie sú odvolacím dôvodom.

6.13. Návrh žalobkyne na pripojenie ňou označených spisových materiálov je nedôvodný, lebo z ich číselného označenia je zrejmé, že ide o iné časové obdobie a iné skutkové a právne okolnosti.

6.14. Ani jeden zo žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

7.1. Odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcami uplatneného nároku, a odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť.

7.2. Odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemení ani odvolanie, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti tvrdené už v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa súd riadne a presvedčivo vyrovnal.

7.3. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia, pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotného rozhodnutia ovplyvňujúcich súvislostiach. (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/184/2010).

8. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

9. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

10.1. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

10.2. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11. Právo na náhradu trov konania vzniklo plne procesne úspešným žalovaným v 1. a 2. rade, preto im bola proti žalobkyňi priznaná náhrada trov konania v plnom rozsahu.

12. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.